

Mijn beste
gedicht
dat u nooit
zult lezen



2014
De Bezige Bij
Amsterdam

Thomas Blondeau

STRATEGIEËN

I

we zitten natuurlijk niet om een leven verlegen
het kan altijd beter daar niet van maar erom verlegen
zijn we zeker daarom zo vals zingen we

op zijn best ontsnappen we eraan kunnen we naar
buiten verdacht weinig ogen die zich aan de takken
van ons achterhoofd hechten ze vallen er los door
het is koud buiten morgen doen we het

spijtig is het of pijnlijk dat er geloofd wordt
dat ons leven een fabriek is we lossen we laden en zijn
ermee weg alsof het niks kost

maar het kost wat, zoals nu bijvoorbeeld

II

soms dient het zich aan
als een blad boze mannen
die zich er wel even tegenaan zullen bemoeien
die regelen het wel een plan van aanpak een
terecht woord maar voor zij die zich

soms geen raad weten met al die rechtgeaardheid
die omvallen als er geen wind zich tegenaan bemoeit
die krimpen als een plastic zak over het kampvuur
dat ik had gebouwd in het droge seizoen

de vlammen waren van verre te zien kijk zei je
onze schaduwen hebben niks nodig en vanop je wijsvinger
keken vogels toe die onze naam niet wisten die soms
die af en toe die telkens weer zijn klauwen slaat in
een leven zonder boze eigenrichting die in weerwil
van hoofdletters en oneindige systemen het heilige moeten
zei u ja het heilige moeten maar weer

III

het is een wereld die zich nergens achter uitkleedt
een wereld die besloten heeft vingers op haar mond
te leggen en volhardt te praten een wereld die levens
aan elkaar rijgt als de bellen in schuim de zandkleur
in zich vanwaar ze uit zullen storten

het is een wereld die vraagt wil je mijn rozen plukken
en dan haar vingers in de grond steekt haar lach zit in
je vuist we kennen elkaar niet anders dan nu maar
dat is een leugen we kennen elkaar van vroeger
van ooit achter deuren van rook die niet van een oorlog
kwam van greppels zonder

ik wou dat ik kon zeggen tranen ik wou dat ik kon zeggen
tranen maar de jongens voor mijn deur vallen mij niet lastig
zigeuners of lakeien ken ik niet hier heeft men genoeg te eten
en tranen ik wou dat ik kon zeggen tranen

IV

we hebben gelogen om bij elkaar te zijn
dat draagt niet ver deze dagen dit zal dan
geen muur meer zijn geen contrapunt geen bed
ik ben nog jong bedden zijn om over op te
scheppen niet om te slapen te scheiden

vrienden verloren om bij elkaar te zijn
en dat allemaal zonder cirkels in het zand
handschoenen in het gezicht een godbetert
voorhangsel die brokaten druppels bloei – hou maar op

vraag me belachelijk te zijn ik zal manmoedig
op tafel staan een voet in de soepkom en zwaaien
met een heilig vuil servet

—

mijn geweten stond buiten tegen
een boom te pissen toen ik stierf
en ter ere van die gelegenheid
hebben zij mij tentoongesteld

al mijn vrienden van ebbenhout kwamen langs
de boktorren en de bomen, de kristallen fles wijn
de godvergeten decors en de cicaden van vlees

iemand plaatste een schorpioen op
mijn borst omdat het nu toch geen
kwaad meer kon en koud dat het was
koud

ik werd begraven in een schildpaddenschild
en mijn pyjama die ene die S. ooit droeg en waarin ze me
's ochtends devoot de mooiste tieten aanbood

de priester zegende 't publiek maar vatte vlam
door een fout van de vuurspuwer die indruk wou
maken op mijn vrouw geloof ik

boven mij een paarlemoeren iets dat dikke
druppels bloedde die in een meer van versteende planten
vielen, ze werden daar kikkers, vogels en mistsluiers dik als mijn oogleden

—

heeft zich ooit een wereld tegen de mijne zo uitgesproken
als die van jou van hebben we elkaar teruggevonden in
brood in gekauwde handen dat is iets wat je gedraag je
deed je hief jezelf op aalladders naar me toe bedankte
me juichte toen ik zeeziek je schoenen volzeek

met de achterkant van de woorden hebben we
alles weggeschraapt we danken elkaar met volle
mond in deze contreien maken vlekken weten
verduiveld goed waarom we de dichter afschieten
wat we gaan doen vanavond het zal weinig van
onze tijd vergen maar het blijft ons kus bij kogelgat na

onderwijl kunnen we het nog eens hebben over je
over je homunculus een mond grind het schertsen
van het mes grrrr vooruit een tank vol steek
een vlaggenmast in het gat, zet een gek op het dak
en laat hem orgel spelen de pijpen knekels van de
dichter en we natuurlijk niet te vergeten het mirakel
van de stenen bril het boek en drie letters liefde

HEMELSCHUW, EEN DIA-AVOND

zo de herinnering immer te kort pist
zou u moeten weten wat u mist
over vingerafdruk en handlangerverdriet
tijdens uw tête-à-tête en zorgen in 't verschiet

dia 1: park

ja meneer flessen wijn en ons eerlijk zweet
waarmee we walsen ons geheugen ach zeur niet
meneer we hebben al geen kleren meer

dia 2: strand

standbeelden om hemelschuw onder te schuilen
met de wind tussen hun tanden kunnen ze niets anders huilen
dan haiku's in nauwe schoentjes op weg naar deze of gene
uitgeslurpte oester voor ons echter slagroom met wafels toe

dia 3: zolder

hemdsmouwen beslaan kleerkast vol cadeaupapier waar opa dood
sonnetten op schreef en antwerpen met zes kogels bewaakte toen opgezette
meeuw niet weggooien want hekel aan de goede dingen van het leven
lang oma

dia 4: hotelkamer

van de mannen met hun stille trom staat hol
het bed waarop kruimels ranzen we vreten
de minibar en uitzicht op de achterkant
van zee de hotelhal leeg maar
de Duitsers dansen

dia 5: snelweg
dit is het stuur of ongeluk dat gebeurde
we stinken naar zweet en zes kogels in
ons glas zeker meneer nooit meer de
barrekening vervalsen
we stoppen aan alle urinoirs onderweg
en kijken hoe tijd als oude soldaat gaat walsen

VOOR G.

nooit iets anders verdiend dan de vlekken
waarvoor ik vocht het gezeik
in de doodskest meer vlaggen in mijn
verkleedkoffer dan honden in bossen achtergelaten

te kijk gestaan mijn strijdlid verknipt
door kushandjes onze zomerse kelen
opgespaard maar de middagkreten
deden hen schoksgewijs de trap afdalen
het huis verlaten, wijnglazen tikkend
knipogen heffend

het is daar achter de boekenkast gevallen
in een envelop in een opengebarsten vijg
in vingerknippen in zeven jaar wachten

het blijft zoeken in lege koffers
en ik heb je meer te vertellen morgen
wanneer mijn blaaskaken uitgeluwd
mijn zak leeg is en alleen ragfijn koperdraad
uit het soebatten is te spinnen

denk ervan wat je wil maar het is een
arsenaal die naam waard het is een
deur naderen die niet opengaat

het is heel veel koperdraad
dat koffers samenhoudt
en vlekken aan elkaar naait

het is wachten op een deur die nooit opengaat
het is het wachten het wachten het wachten
het is het wachten waard

SPANNE

geweten rimpelt dagen uit
als een oude vrouw het tafellaken

*gemeten is een oude vrouw die steeds
meer vergeet*

in bed groeit een steen waarmee
ik op een dag haar hoofd verbrijzel

*ze hangt mijn vuile was buiten
spijkt ze aan de deur*

fluistert ze telkens weer
weet jij doorregen
door de regen

spijkt zich aan de deur

vuursalamander die
zijn naam niet verdient
nooit verbrandt maar
rosse buik als litteken draagt

vermoord ik haar

zal ik zondigen mijn
handen wassen in o zo troebel water

I & II

I

ons: een vlek van een woord
waar je scherp mee omgaat
jij, een uit het raam leunen
met je borsten op de vensterbank

II

vlak na vandaag hoeft het niet meer, maar
we hebben nog nacht, het uitwijken van blinden
tussen ons een oog dat heen en weer schiet
en pas begraven: ons

TRAPPENHUIS

de hemel is van koper
je moet die dag alles maken
zoals het ooit voor haar was

de kamer is prikkeldraad
hier en daar wat wol
geen schaap te bekennen

dat alles op zolder staat
zegt de conciërge die ik op eenzaamheid
betrap maar dan van de vuige soort
slak van het trappenhuis is hij
een man die binnenblijft om
over het weer te klagen

en dan zijn er opeens treden
zo uitgesleten dat ze podia zijn
waardoor je midden in de nacht
op je borst roffelt van de liftschacht
een kinkhoorn maakt voor dat ene lied
dat je al sinds je kattenknieën aan
het slijpen bent

boven veeg je met wol het zweet van
je voorhoofd en vraagt hoeveel zout nodig is
voor een slakkenhuis leeg genoeg voor echo

parijs vreet dagelijks honderdtwintig verliefde maagden,
smakkend langs lanen bijt ze hen de hoofden af
droomgelei langs haar mondhoek en vingers in het nat

zomer – het was maar een heet zigeunergraf
judith en ik, blowogig naar de schaamlippen van
een inheemse op sterk verhaal:
'het bewijs van hete bliksems'
stond er in bleek geschrift,
op een sokkel, benen wijd en afgebonden
picasso scherpte zijn penseel en leunde achterover
clichés was hemingway en ook de ondergaande zon.

later sloegen we scherp en al bruggen en torens
een potje wurgliefde en we wisten nog geen neuk
over ooit een hete julidag en verstikken.
of hoe ik eens janken zou naar het bliksemkrikken.

parijs schopt alle dagen vijfhonderd bedelaars in bestelwagens
terug naar af plaatst hun gouden ogen in de bek
en bindt de benen af.

ENTER. EXIT

Welcum to all desires of
sick porn. Teledildonics.
Wetsuits. Dwerger – Freaks do
fetisjists do copofragen
and all redheads in the world –
no brown muff guaranteed

‘Did you cum?’

(o) (o)
)(
(v)

Welcum.
Chicks do dogs – dykes do dicks
dicks do chicks witch ice ’n licks
incest
(ROLE PLAY ONLY!!!)

Stick ’em up – cum with me.

Bi dick no gay men – see granny suck
do the nasty – dark room – born to fuck
plastic bags – new born fags

Morality lacks – let me come on goat backs
and young firm breasts like honey dew
come in and see what's naked and new.
Cum shot. cum. dot.com
Teen lesbo action
come on – ebony fantasies
webcam see Nikita.
Hot Sexy Teenstaking long hot showers,
suddenly the gym teacher enters.
Nikita? Ik had een vriendinnetje dat zo heette.

Vaginal klysma mistress.
dick – big – online action
slaves auction
all for you. Topless Twin Teens
looking for some filling – are you the one
who'll do the drilling?
See Nikita get laid by football team.
Nikita?
See cheerleaders masturbate while pissing – no fee.
Nude celebs – see buffy in the Buff.
Kournikova comes –
– do the
enter. exit
enter. exit
enter. exit
Nursing sex
do the dog – free tour
see full cavities search
– no enter. exit.

Wij zijn twee leuke meiden uit Limburg
en zoeken iemand om mee te 'komen'
Vat je wel? Dan vatten wij je lul.
Full stop. Anyone out there?

Naked? Shaved?
See fat bastards yerk off ponies – tennis rackets inserted
cum off – net. echt.

XIEJE.

Esc.

Mijn beste gedicht was in bezit gekomen van Hannah. Hannah en ik waren allebei *grunge* want we droegen legerbottines, jeans met gaten erin en luisterden naar Nirvana en Soundgarden. Alleen was Hannah van de hippiegrunge want ze luisterde ook naar The Doors, rook naar patchouli en sandelhout en had slordig gearticuleerde gedachten over communisme en vrije liefde. Dat kwam erop neer dat ze het oké vond om te stelen uit de H&M want die dreven toch op kinderarbeid. En dat ze er geen graten in zag het zowat met iedereen te doen die niet ik was. Ze zoende me. Met speeksel. Ik wou meer.

Omdat ik gothicgrunge was – zwarte nagellak, Joy Division, zwarte truien tot onder je knie – vermoedde ze terecht dat ik een gevoelige jongen was en gedichten schreef. Omdat de zanger van The Doors dat ook deed, was ze geïnteresseerd. Ik gaf haar een exemplaar van ‘Larmoyante liederen’, zeventig uitgeprinte pagina’s aan eigen poëzie. Eigenlijk had ik nog maar drie redelijke en één heel goed gedicht geschreven. Maar omdat ik een paar dichtbundels uit de bibliotheek had gehaald, wist ik dat dat genoeg was. Dezelfde stapel A4-tjes had lang in de la gelegen van de dichter Gwij Mandelinck, u misschien bekend van de poëziezomers in Watou. Die had een paar weken nodig om erdoorheen te komen.

Na wat aandringen nodigde hij me uit om een kopje koffie te komen drinken. Dat kopje kreeg ik niet maar nadat hij de bundel erbij had genomen, vertelde hij me het verhaal van een mij onbekende dichter die op een jonge leeftijd als een vuurpijl omhoog was geschoten in de vaderlandse letteren.

Daar hoefde ik niet meteen voor te vrezen, stelde meneer Mandelink mij gerust. Hij gaf me de bundel met aantekeningen terug en zei dat mijn talent nog moest uitpuren. Ik vond uitpuren een heel poëtisch woord. Maar op de fiets naar Hannah kon ik toch niet anders besluiten dan dat meneer Mandelink jaloers was op mijn talent en dat tussen ons een gigantische generatiekloof gaapte.

Later die avond kreeg ik van Hannah weer een natte kus. Ik gaf haar mijn bundel. 'Het moet allemaal nog een beetje uitgepuurd worden,' zei ik. Hannah begon over 'de patatten afpeuren', een aardig synoniem voor aftrekken. We bevonden ons in een semantisch veld dat mij aansprak.

Of het nu aan de gedichten lag of niet, maar Hannah kreeg ik al snel niet meer te zien. In de weekends scheen ze naar Gent te trekken, waar ze het hield met een student kinesithérapie. Redenen genoeg om nog grotere zwartere cirkels om mijn ogen te trekken. Maar ik leerde, zoals ze in Nederland zeggen, dat de duivel op een grote hoop schijft. Want toen mijn liefdesverdriet meer leefbare vormen begon aan te nemen, besloot mijn IBM alleen nog maar een groen fosforescerende cursor te laten zien. Hannah had nu het enige bestaande exemplaar van 'Larmoyante liederen' in haar bezit.

Met veel bellen, brieven verloren gegaan in de post en het opwachten aan schoolpoorten – dit was de tijd voor de mobiele telefoon en e-mail – was het dan na een halfjaar gelukt om haar te doen beloven dat ze mijn bundel zou teruggeven. Het zou gebeuren tijdens het folkfestival van Dranouter.